

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-146/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Radmile Bolanča Vuković, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Mire Kovačić, članica vijeća te sudske savjetnice Marijane Ivanišević, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Natillum d.o.o., Vinkovci, Tenina 4, OIB: 66600467059, kojeg zastupa opunomoćenik Marko Brekalo, odvjetnik iz Požege, Dragutina Lermana 6, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Ulica grada Vukovara 23/V, OIB: 95857869241, kojeg zastupa predsjednica Maja Kuhar, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba: naručitelja Grada Kutjeva, Kutjevo, Trg graševine 1, OIB: 51418894400; i odabranog ponuditelja IDT d.o.o., Osijek, Kralja Petra Svačića 16, OIB: 62473333687, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/II-034-02/26-01/204, URBROJ: 354-02/11-26-7 od 29. svibnja 2026.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav tužbe.

Obrazloženje

1. Pobijanim rješenjem tuženika, u točki I. izreke, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja protiv odluke o odabiru, KLASA: 406-01/26-03/3, URBROJ: 2177-6-03-26-5 od 30. ožujka 2026. u dijelu koji se odnosi na Grupu 1: „Dom kulture Kutjevo - usluga koordinatora II zaštite na radu“. Navedenu odluku o odabiru naručitelj je donio nakon provedenog otvorenog postupka javne nabave, broj objave: 2026/S F02-0000731, predmet nabave: Dom kulture - nabava usluge voditelja projekta, stručnog nadzora i koordinatora zaštite na radu. Predmet nabave je bio podijeljen na tri grupe, a kriterij odabira je bila ekonomski najpovoljnija ponuda po kriteriju cijena ponude (90 bodova) i kriterija iskustvo stručnjaka - koordinatora II zaštite na radu (10 bodova). Točkom II. izreke pobijanog rješenja tuženika odbijen je kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

2. Tužitelj pobija rješenje tuženika zbog svih zakonskih razloga. Dokumentacijom o nabavi (dalje: DON) za grupu 1 bilo je propisano da gospodarski subjekt mora dokazati da je u 2026. i tijekom pet godina koje joj prethode uredno izvršio najmanje jednu, a najviše tri usluge koordinatora II zaštite na radu, zbrojene vrijednost najmanje 23.805,60 eura bez PDV-a. Za dokazivanje tog uvjeta naručitelj je propisao dostavu popisa glavnih usluga koji mora sadržavati vrijednost usluge, datum odnosno mjesec završetka usluge te naziv i kontakt druge ugovorne strane. Tužitelj ističe da dokumentacijom o nabavi nije bilo propisano da se vrijednost usluge može dokazivati slobodnom izjavom odnosno internom kalkulacijom ponuditelja.

2.1. Tužitelj navodi da od tri reference koje je dostavio odabrani ponuditelj, ukupne vrijednosti 24.198,69 eura, spornom smatra onu koja se odnosi na nadzor nad izgradnjom međunarodnog zimovnika na Dunavu u Opatovcu. Za spornu referencu ukupne ugovorene vrijednosti 70.542,17 eura, odabrani ponuditelj je naveo da se na uslugu koordinatora zaštite na radu odnosi 10.581,33 eura, odnosno 15 % ukupne vrijednosti. Ugovor ne sadrži zasebnu ugovorenu cijenu usluge koordinatora II zaštite na radu, niti se iz njega ista može utvrditi. Tužitelj ne osporava da su poslovi koordinatora zaštite na radu bili obuhvaćeni izvršenjem referentnog ugovora, ali osporava da je iz raspoložive dokumentacije moguće utvrditi da je vrijednost tih poslova iznosila upravo 10.581,33 eura. Potvrda druge ugovorne strane, Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, potvrđuje uredno izvršenje i ukupnu vrijednost ugovora, ali ne potvrđuje vrijednost pojedinačnog segmenta usluge. Naručitelj je u žalbenom postupku dostavio kalkulaciju za nadzor Opatovac iz koje proizlazi da je ponuditelj interno odredio da na uslugu koordinatora zaštite na radu otpada 15 % ukupne vrijednosti ugovora. Tužitelj smatra da interna kalkulacija predstavlja jednostranu raspodjelu ukupne ugovorne cijene i ne dokazuje da je druga ugovorna strana takvu vrijednost ugovorila, obračunala i platila.

2.2. Tužitelj prigovara da u zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda nema dokaza da bi naručitelj prije donošenja odluke o odabiru provjeravao spornu vrijednost od 10.581,33 eura. Naknadno dostavljenom internom kalkulacijom ne može se dokazivati da je naručitelj prije donošenja odluke izvršio provjeru. U tom smislu tužitelj se poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj UsII-121/2024-6 od 17. srpnja 2024., prema kojoj zapisnik o pregledu i ocjeni ponuda predstavlja pisani dokaz o radnjama provedenima u toj fazi postupka te se radnja o kojoj u zapisniku nema zapisa ne može naknadno koristiti kao osnova za ispitivanje zakonitosti postupanja naručitelja. Tužitelj ukazuje na činjenicu da je odabrani ponuditelj za spornu referencu Opatovac naveo netočno prezime kontakt osobe druge ugovorne strane. Umjesto „Zvocak“ naveo je da se radi o osobi prezimena „Zvonac“.

2.3. Tužitelj ističe da je tuženik pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja navodeći da je tužitelj ispunio svoj teret dokazivanja time što je ugovorom, troškovnikom, DON-om postupka Opatovac i potvrdom druge ugovorne strane, doveo u pitanje činjenicu na kojoj počiva zakonitost odluke o odabiru. Nakon toga je na naručitelju bio teret dokazati postojanje vjerodostojne i provjerljive osnove za zaključak da vrijednost usluge koordinatora II zaštite na radu za referencu Opatovac iznosi 10.581,33 eura. Nedovoljno je zaključiti da je odluka zakonita jer je u žalbenom postupku dostavljen dokument kojim se obrazlože ranije prihvaćeni iznos. Tuženik je morao zasebno ispitati je li naručitelj prije

donošenja odluke o odabiru provjerio spornu vrijednost. Upozorava na šire posljedice prihvatanja takve metode dokazivanja. Ako bi ponuditelj mogao iz jedinstveno ugovorene usluge naknadno samostalno izdvajati proizvodnje postotke i pojedine dijelove te usluge prikazivati kao zasebne reference, isti bi ugovor mogao biti prikazan kao referenca za različite vrste usluga čime bi se izgubila svrha vrijednosnog uvjeta tehničke i stručne sposobnosti i dovelo u pitanje načela transparentnosti, jednakog tretmana i tržišnog natjecanja.

2.4. Tužitelj smatra da sporna vrijednost nije dokazana vjerodostojnim i objektivno provjerljivim podacima, zbog čega odabrani ponuditelj ne doseže propisani prag od 23.805,60 eura. Predlaže Sudu da uvaži tužbu, poništi pobijano rješenje tuženika i odluku o odabiru te mu dosudi troškove žalbenog postupka i upravnog spora te sudske pristojbe.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi osnovanosti iste. Pravilno je ocijenio žalbene navode tužitelja koji se odnose na referencu odabranog ponuditelja „Nadzor nad izgradnjom međunarodnog zimovnika na Dunavu u Opatovcu“. Za potrebe dokazivanja gospodarski subjekt dostavlja ispunjeni ESPD obrazac, a naručitelj će prije odabira od ponuditelja koji je podnio ekonomski najpovoljniju ponudu zatražiti kao ažurirani popratni dokument popis glavnih usluga koji treba sadržavati vrijednost usluge, datum ili mjesec završetka usluge, konačnog izvršenja, te naziv i kontakt druge ugovorne strane te da naručitelj zadržava pravo provjere navedenih podataka.

3.1. Česta je praksa da se uz usluge stručnog nadzora ugovaraju i poslovi koordinatora zaštite na radu. U dostavljenom popisu odabrani ponuditelj je za predmetnu referencu naveo da je usluga koordinatora zaštite na radu izvršena u vrijednosti 10.581,33 eura. Tuženik smatra da naručitelj, s obzirom na sadržaj dostavljenog dokaza i činjenicu da DON-om nisu bili propisani dodatni dokazi, nije imao razloga posumnjati u točnost navedenog podatka i nije postojala obveza naručitelja provoditi dodatnu provjeru. Činjenica da je naručitelj DON-om zadržao mogućnost provjere podataka ne znači da je takvu provjeru bio dužan provesti u okolnostima u kojima nije postojala sumnja u njihovu istinitost.

3.2. Tuženik ističe da su u žalbenom postupku dostavljeni dodatni dokazi iz kojih proizlazi da je predmetni ugovor obuhvaćao i usluge koordinatora II zaštite na radu, kao i interna kalkulacija odabranog ponuditelja prema kojoj je vrijednost tih usluga iznosila 15 % ukupne vrijednosti ugovorenih usluga nadzora. Tužitelj nije dostavio dokaz kojim bi navedeno osporio. Tuženik se poziva na pravila o teretu dokazivanja iz članka 403. Zakona o javnoj nabavi prema kojima je žalitelj dužan iznijeti činjenice na kojima temelji žalbene navode i predložiti dokaze kojima ih potkrepljuje. Smatra da tužitelj nije doveo u pitanje pravilnost utvrđenja da odabrani ponuditelj predmetnom referencom ispunjava traženi uvjet tehničke i stručne sposobnosti. U odnosu na prigovore tužbe koji se odnose na pogrešno navedenu kontakt-osobu, tuženik ističe da se radi o novim činjenicama koje nisu bili predmet žalbenog postupka.

4. Zainteresirane osobe nisu odgovorile na tužbu.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. U skladu s člankom 6. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 36/24. i 39/26. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske; dalje: ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su strankama u sporu.

7. Odlučujući o tužbenom zahtjevu, sukladno članku 47. ZUS-a, prema slobodnom uvjerenju i na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, Sud je utvrdio da je osporeno rješenje zakonito. Pravilno je postupio tuženik kada je odbio žalbu tužitelja o čemu je dao valjane razloge koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, očitovanja stranaka tijekom upravnog spora, izvršio je uvid u spis tuženika i objavu putem Elektroničkog oglasnika javne nabave Republike Hrvatske (dalje: EOJN) te je, sukladno članku 114. stavku 3. ZUS-a, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Pri rješavanju ovog upravnog spora Sud polazi od odredbi Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16. i 114/22.; dalje: ZJN).

8.1. Pravila dokazivanja ZJN regulira u članku 403. na način da propisuje da je u žalbenom postupku svaka stranka dužna iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve te predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju (stavak 1.); a da je naručitelj obavezan dokazati postojanje činjenica i okolnosti na temelju kojih je donio odluke o pravima, poduzeo radnje ili propustio radnje te proveo postupke koji su predmet žalbenog postupka.

8.2. Za postupanje u postupku pregleda i ocjene ponuda ZJN u članku 293. stavku 1. propisuje da ako su informacije ili dokumentacija koje je trebao dostaviti gospodarski subjekt nepotpuni ili pogrešni ili se takvima čine ili ako nedostaju određeni dokumenti, javni naručitelj može, poštujući načela jednakog tretmana i transparentnosti, zahtijevati od dotičnih gospodarskih subjekata da dopune, razjasne, upotpune ili dostave nužne informacije ili dokumentaciju u primjerenom roku ne kraćem od pet dana.

8.3. ZJN propisuje da javni naručitelj navodi u dokumentaciji o nabavi potvrde, dokumente, izjave i druga dokazna sredstva kojima gospodarski subjekt dokazuje nepostojanje osnova za isključenje te ispunjavanje kriterija za odabir gospodarskog subjekta (članak 264. stavak 1.); u slučaju postojanja sumnje u istinitost podataka dostavljenih od strane gospodarskog subjekta sukladno ovom pododjeljku, javni naručitelj može dostavljene podatke provjeriti kod izdavatelja dokumenta, nadležnog tijela ili treće strane koja ima saznanja o relevantnim činjenicama, osim u slučaju ako je gospodarski subjekt upisan u popis iz pododjeljka 6. ovoga odjeljka (članak 264. stavak 4.); nakon otvaranja ponuda javni naručitelj pregledava i ocjenjuje ponude na temelju uvjeta i zahtjeva iz dokumentacije o nabavi te o tome sastavlja zapisnik (članak 290. stavak 1.); javni naručitelj samostalno utvrđuje činjenice i okolnosti u postupku javne nabave te na temelju utvrđenih činjenica i okolnosti donosi odluke u skladu s odredbama toga Zakona. Koje će činjenice i okolnosti uzeti za dokazane, javni naručitelj utvrđuje slobodnom ocjenom, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka javne nabave (članak 301. stavak 1.).

9. Iz podataka spisa predmeta i obrazloženja rješenja tuženika proizlazi da među strankama nije sporno da je DON-om, kao uvjet tehničke i stručne sposobnosti, propisano da gospodarski subjekt mora dokazati da je u relevantnom razdoblju uredno izvršio najmanje jednu, a najviše tri usluge koordinatora II zaštite na radu čija zbrojena vrijednost iznosi najmanje 23.805,60 eura bez PDV-a. Nesporno je da je odabrani ponuditelj u popisu glavnih usluga iskazao tri reference ukupne vrijednosti 24.198,69 eura te da je u

odnosu na referencu „Opatovac“ iskazao vrijednost usluge koordinatora II zaštite na radu u iznosu od 10.581,33 eura, kao 15 % ukupne vrijednosti radova.

10. Suprotno navodima tužitelja, sama činjenica da vrijednost pojedine usluge nije u referentnom ugovoru iskazana kao zasebna ugovorna stavka ne dovodi do zaključka da odabrani ponuditelj nije dokazao traženo prethodno iskustvo niti da je podatak o vrijednosti predmetne usluge netočan. Ugovor Opatovac nije bio sklopljen isključivo za jednu uslugu, obuhvaćao je više aktivnosti odnosno usluga. Stoga činjenica da iz ugovora nije moguće neposredno iščitati zasebnu novčanu vrijednost svake pojedine aktivnosti ne znači da se vrijednost pojedine usluge može dokazivati isključivo zasebno iskazanom ugovornom cijenom. Pri ocjeni ispunjavanja kriterija sposobnosti potrebno je uzeti u obzir cjelokupnu dokumentaciju koju je gospodarski subjekt dostavio radi dokazivanja reference, a ne samo podatak o tome je li pojedina usluga u ugovoru bila izdvojena kao zasebna stavka.

11. U konkretnom slučaju odabrani ponuditelj nije samo naveo iznos od 10.581,33 eura, već je objasnio način na koji je taj iznos utvrdio, odnosno naveo da on predstavlja 15 % ukupne vrijednosti referentnog ugovora. Pri tome nije sporno da je predmetna usluga koordinatora II zaštite na radu bila obuhvaćena referentnim ugovorom i da je izvršena. Tužitelj, s druge strane, nije predio dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je vrijednost te usluge bila manja od vrijednosti koju je odabrani ponuditelj naveo. Tužiteljev prigovor svodi se na tvrdnju da način na koji je ponuditelj raspodijelio ukupnu vrijednost ugovora na pojedine usluge nije potvrđen od strane druge ugovorne strane. Takav prigovor nije dostatan za zaključak da je podatak odabranog ponuditelja nevjerodostojan i netočan. Okolnost da interna kalkulacija ponuditelja nije potvrđena od druge ugovorne strane može predstavljati razlog za dodatno razjašnjenje kada postoje druge konkretne okolnosti koje dovode u pitanje vjerodostojnost iskazanog podatka, ali se iz same činjenice da takva potvrda ne postoji ne može izvesti zaključak da predmetna usluga nije imala iskazanu vrijednost ili da odabrani ponuditelj nije raspolagao iskustvom koje je dokumentacijom o nabavi zahtijevano. Sud stoga ne prihvaća tvrdnju tužitelja da je tuženik bio dužan poništiti odluku o odabiru zato što u referentnom ugovoru nije zasebno navedena vrijednost usluge koordinatora II zaštite na radu. Dokumentacijom o nabavi nije propisano da vrijednost svake pojedine usluge kojom se dokazuje prethodno iskustvo mora biti zasebno ugovorena ili iskazana u samom referentnom ugovoru niti da se njezina vrijednost može dokazivati isključivo potvrdom druge ugovorne strane.

12. Neosnovani su navodi tužitelja da je naručitelj bio dužan provesti dodatnu provjeru vrijednosti predmetne usluge sukladno članku 264. stavku 4. ZJN-a (citiran u odlomku 8.3. ove presude). Navedeno stoga naručitelj nije posumnjao u istinitost podataka dostavljenih od odabranog ponuditelja, a iz navedene odredbe ne proizlazi obveza naručitelja da u svakom slučaju u kojem drugi gospodarski subjekt ospori određeni podatak provodi dodatnu provjeru, neovisno o tome postoje li objektivne okolnosti koje dovode u pitanje njegovu vjerodostojnost. U konkretnom slučaju takve objektivne okolnosti nisu utvrđene. Tužitelj nije predočio dokaz iz kojeg bi proizlazilo da usluga koordinatora II zaštite na radu nije izvršena, da njezina vrijednost nije mogla biti uključena u ukupnu vrijednost referentnog ugovora ili da je stvarna vrijednost te usluge bila niža od iznosa koji je naveo odabrani ponuditelj. Tužitelj svoju tvrdnju o potrebi dodatne provjere

temelji prvenstveno na činjenici da je vrijednost od 10.581,33 eura utvrđena internom kalkulacijom ponuditelja. Međutim, ta okolnost sama po sebi ne predstavlja dokaz neistinitosti dostavljenog podatka.

13. Naručitelj, sukladno članku 293. ZJN-a, pod propisanim pretpostavkama, može, ali nije obavezan, zahtijevati dopunu, pojašnjenje ili upotpunjavanje dostavljenih podataka i dokumentacije. Obveza takvog postupanja može postojati kada iz dostavljenih podataka proizlaze nejasnoće, proturječnosti ili okolnosti koje objektivno dovode u pitanje njihovu vjerodostojnost. U predmetnom slučaju takve okolnosti nisu utvrđene. Suprotno navodima tužbe, presuda ovoga Suda Us II-121/24 nije primjenjiva na rješavanje ovog spora. Naime, u ovom sporu i postupku koji mu je prethodio popis izvršenih usluga sadržavao je tražene podatke i naručitelj ovdje nije niti je trebao posumnjati u istinitost navoda i poduzimati dodatne provjere, a kako iste nisu poduzimane nisu bile niti su mogle i trebale biti evidentirane u zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda. Sumnja je bila iskazana u žalbenom postupku kada je naručitelj temeljem pravila o teretu dokazivanja i dostavio dokaze kojima otklanja tvrdnje tužitelja. Neosnovan je prigovor tužitelja da naknadno dostavljeno pojašnjenje odabranog ponuditelja nije moglo biti uzeto u obzir jer nije bilo sadržano u dokumentaciji koja je postojala u trenutku donošenja odluke o odabiru. Ovdje se ne radi o naknadno stvorenom dokazu o ispunjavanju uvjeta već o naknadnom pojašnjenju dostavljenih podataka. Odabrani ponuditelj nije naknadno dokazivao postojanje nove reference niti je mijenjao podatke o referentnom ugovoru, već je pojasnio način na koji je iskazao vrijednost usluge koja je već bila navedena u dokumentaciji. Stoga činjenica da je u žalbenom postupku dodatno obrazložen način izračuna vrijednosti predmetne usluge ne znači da je odabrani ponuditelj naknadno mijenjao ponudu niti da je takvo pojašnjenje bilo nedopušteno. Naprotiv, ono se odnosi na već postojeći podatak o referentnom ugovoru i njegovoj strukturi te ne mijenja sadržaj ponude u dijelu koji se odnosi na predmetnu referencu.

14. Ovaj Sud, u odnosu na referencu Opatovac, uzima u obzir da se radi o složenom referentnom ugovoru koji obuhvaća različite, povezane aktivnosti. U takvoj situaciji nije moguće iz činjenice da pojedina aktivnost nema zasebno iskazanu cijenu automatski zaključiti da gospodarski subjekt nije dokazao vrijednost te aktivnosti. Takav zaključak bio bi moguć tek kada bi iz dokumentacije proizlazilo da je iskazani podatak u suprotnosti s ugovorom, troškovnikom, računima ili drugim objektivno provjerljivim podacima, odnosno kada bi postojale druge okolnosti koje bi opravdano dovele u pitanje njegovu vjerodostojnost. U tom smislu nije odlučno što je tužitelj iznio vlastitu ocjenu prema kojoj interna raspodjela od 15 % ukupne vrijednosti ugovora nije dovoljna za dokazivanje vrijednosti predmetne usluge. Pitanje koje Sud u ovom upravnom sporu treba riješiti nije može li se zamisliti drugi ili precizniji način izračuna vrijednosti predmetne usluge, već je li tuženik pravilno ocijenio da se na temelju dostavljenih dokaza nije moralo zaključiti da odabrani ponuditelj ne ispunjava propisani kriterij sposobnosti. Tužitelj nije dokazao da je zaključak tuženika u tom pogledu protivan DON-u ni ZJN-u, a navedeno je bio dužan sukladno pravilu o teretu dokazivanja iz članka 403. ZJN-a. Tvrdnja da određeni dokaz nije dovoljno uvjerljiv, bez predočavanja dokaza koji bi upućivao na netočnost ili nevjerodostojnost odlučne činjenice, nije dostatna za zaključak da je naručitelj pogrešno prihvatio dokaz o ispunjavanju kriterija sposobnosti.

15. Sud prihvaća da bi, u slučaju postojanja konkretnih i objektivnih okolnosti koje bi dovodile u pitanje vjerodostojnost iskazane vrijednosti reference, naručitelj bio ovlašten, a ovisno o okolnostima i dužan, izvršiti odgovarajuću provjeru ili zatražiti pojašnjenje. Međutim, iz okolnosti ovog predmeta ne proizlazi postojanje takve sumnje koja bi sama po sebi činila nužnim provođenje dodatne provjere. Tužitelj nije dokazao da je podatak o vrijednosti predmetne usluge u očitom nesuglasju s referentnim ugovorom niti da drugi podaci iz dokumentacije upućuju na njegovu netočnost. Stoga Sud nalazi da je pravilan zaključak tuženika da prigovori tužitelja nisu doveli u pitanje zakonitost postupanja naručitelja.

16. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao pod točkom I. izreke presude.

17. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora odbijen je kao neosnovan sukladno članku 147. stavku 1. ZUS-a koji propisuje da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora (točka II. izreke).

U Zagrebu 7. listopada 2026.

Predsjednica vijeća
Radmila Bolanča Vuković

Broj zapisa: **9-3088e-46821**

Kontrolni broj: **05d2b-084e9-fcfe8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.